

cretia. — 2) Afslagsnad ifrån allt, som sårar blygsambeten, ärbärligheten. *En k. kärlek. Ett k-t hjerta. K-a öron, tankar, samtal. En k. stil.* — *Syn.* Ren, Oskyldig.

KYSKHET, f. 3. 1) Den dygd, hvarigenom man afhåller sig ifrån oloflig kärleksnjutning. *Den äktskapskliga k-en.* — 2) (i katolska läran) Fullkomligt afhållande från kärlekens nöjen. *Aflägga löfte om beständig k.* — *Ss. K-slöfte.*

KYSKT, adv. På ett kyskt sätt, i kyskhet. *Lefva k.*

KYSS, m. 2. Handlingen, då man kysser. *Få, gifva, taga, stjåla, röfva en k.* — *Syn.* Puss.

KYSSA, v. a. 2. Trycka sin mun på en persons ansigte, läppar, händer, eller på ett ting, af vänskap, kärlek, artighet, vördnad. *K. någon på mun, på hand, på pannan. K. fällen af ens klädnad. K. påfven på toffeln. Jag kysser er hand, min nådiga, o. s. v., höflighetsuttryck i slutet af bref.* — *K.* betyder alltid, när intet bestämmande ord är bifogadt: kyssa på munnen, t. ex.: *Hon kysste barnet; k. hvarandra.* — (Talesätt) *K. den hand man gerna såge vara af, visa sig ödmjuk och artig emot den, hvars ofärd man gerna önskade. K. barnet för ammans skull, söka ställa sig in hos någon, genom att berömma hvad densamma tillhör; äfv. fjåsa för någon, för att dermed ställa sig in hos en annan. K. bört, se Bortkyssa.* — *K-s, v. d.* Kyssa hvarandra. — *Kyssande*, n. 4. o. *Kyssning*, f. 2.

KYTTA, v. n. 1. (pop. o. fam.) Hoppa.

KYTTARE, m. 3. (fam.) Liten yr gosse.

KÅDA, f. 1. Tjockt, fett, oljigt, brännbart ämne, som utsipprar af vissa träd, såsom t. ex. gran, tall, m. fl.

KÅDA, v. a. 1. Bestryka med kåda.

KÅDAKTIG, a. 2. Som liknar kåda.

KÅDDE, se *Kodde*.

KÅDIG, a. 2. 1) Se *Kåda*. — 2) Full med kåda, besmetad med, nedsmutsad af kåda. — *Kådighet*, f. 3.

KÅFVE, se *Kofve*.

KÅK, m. 2. 1) Påle, hvarpå halsjernet är fästadt, och hvarvid förbrysta schavottera. — *Syn.* Skampåle, Påle. — 2) (fam.) Befäst ort af ingen betydighet.

KÅKSTRYKA, v. a. 3. (böjes som *Stryka*) Gifva någon spö på pålen. — *Kåkstrykning*, f. 2.

KÅL, m. sing. 1) Ett växtsläkte af de Korsblommige, af hvars många arter de flesta äro ätbara. *Brassica.* Se f. 6. *Blomkål, Blåkål, Kruskål*, m. fl. — 2) Den allmänaste arten af detta släkte, äfv. kallad Hvitkål. *Brassica oleracea.* — 3) a) Maträtt, tillagad af kål. *Stufvad k.* — b) Se *Kålsoppa.* — *Ss. K-blåd, -frö, -stånd.*

KÅLFJÄRIL, m. 2. Ett slags fjäril, som gör mycken skada på kål. *Papilio brassicae.*

KÅLFRÖ, n. 4. 1) Frö af kål. — 2) (i sing.) a) En mängd af sådana frön. — b) En liten svamp på kålarter. *Sclerotium Brassicae.*

KÅLGÅRD, m. 2. 1) Tappa, der kål är planterad. — 2) Se *Kryddtappa*.

KÅLHUFVUD, n. 4. pl. — *hufvuden.* De i form af ett hufvud knutna bladen på kål.

KÅLJERN, n. 3. Krokigt, hvasst jern på ett långt skaft, hvarmed hvitkål hackas, då man vill inlägga den till surkål.

KÅLLAND, kål-lännd, n. 3. Åker- eller trädgårdsland, planteradt med kål.

KÅLMASK, m. 2. Larven af kålfjärilen.

KÅLPALM, f. 3. Vestindisk palmart, som uppnår ända till 300 fots höjd, och hvars ännu outvecklade bladknopp afskåres och användes som kål, hvilken är utmärkt läcker. *Area oleracea.*

KÅLPLANTA, f. 1. Kålväxten, innan den hunnit knyta sig, isynn. i plantskolor eller nyss utsatt på land.

KÅLRABI, m. sing. En art af Kålslägtet. *Brassica gongylodes.*

KÅLRANUNKEL, kål'ranunnk'l, m. 3. pl. — *unkler.* Allmänt växande ört af Ranunkelslägtet, med gula blommor. *Ranunculus Ficaria.*

KÅLROFVA, f. 1. eller vanligare:

KÅLROT, f. 3. pl. — *rötter.* Se *Rotkål.*

KÅLSÄT, kålsät, m. sing. (t. *Kohlsaad*) En artförändring af Åkerkål. *Brassica campestris* var. oleifera.

KÅLSNACKA, f. 1. Insekt af Tvåvingarnes ordning, en tum lång, gråaktig med svarta ögon. *Tipula oleracea.*

KÅLSOPPA, f. 1. Soppa, tillagad af kål.

KÅLSPIRA, f. 1. Spira, som växer upp ifrån en kålstock, sedan hufvudet blifvit aftaget.

KÅLSTOCK, m. 2. Den tjocka stammen till ett kålhufvud.

KÅLSTÄND, n. 3. Stånd af en kålplanta, innan den hunnit knyta sig.

KÅLSUPARE, m. 3. (fam. skämtv.) *Lika goda k.*, den ene kåle bättre än den andre.

KÅLT, se *Kolt*.

KÅLTISTEL, m. 2. pl. — *tistlar.* Mångårig växt, som kan begagnas till grönkål, då den är spåd. *Cnicus oleraceus.*

KÅLTÄPPA, f. 1. Se *Kålgård*.

KÅNA, se *Kona*.

KÅNKA, kånngka, v. n. 1. (pop. o. fam.) Med möda bära något mycket tungt. — *Kånkande*, n. 4.

KÅPA, f. 1. 1) (gam.) Kappa. Se f. 6. *Kor-, Munkkåpa*, m. fl. — 2) Locket på en blåsbelg. — 3) Den tjockare lerbeklädnad, som lägges utanpå en gutmodell. — 4) (bergv.) Den stenart, som ligger öfverst på ett berg och bekläder det under varande helleberget. — 5) *J. Mariæ K.*, se *Kåp-ört*, 2.

KÅPÖRT, f. 3. 1) Örtslägtet *Alchemilla*. — 2) En art deraf med små gröna, hopklasade blommor. Kallas äfven *Daggskålar*, *Skåcka*, *J. Mariæ Kåpa*.

KÅR, m. 3. Nytt stafningsätt för Corps.

KÅRE, m. 2. pl. *kårar.* Frisk vind i seglen. — *Hette* i fornspråket *Kare*, som betydde: vind; äfv. vindens gud.

KÅRT, m. fl., se *Kort*, &c.

KÅT, a. (utan neutr. sing. indef.) Lågt ord i st. f. *Kättjefull*. — *Hette* i fornspråket *Katur*, och betydde då: munter, lefnadslustig, vid glad mod.

KÅTA, f. 1. 1) (i äldre språket) Hydda. — 2) (nu) Benämning på Lapparnes tjäll.

KÅTA, v. a. 1. (pop.) Se *Tälja*.

KÅTHET, f. 3. (lågt) Se *Kåltja*.

KÅTKANT, m. 3. Afskuren kant af en bulle.

KÅ (k hårdt), m. 3. (fr. *Quai*) Se *Kaj*.

KÅBBEL, n. sing. (fam.) Oafåtligt tvistande om småsaker.

KÅBBLA, v. n. 1. (fam.) Utan uppehör tvista om småsaker. — Kommer af gamla ordet *Gebbla* ell. *Giåbla* (t. *kibbeln*), tala emot någon. — *Kåbblande*, n. 4.

KÅBBLARE, m. 3. (fam.) En, som är fallen för att kåbbla.